

K. Kulikowski

**UCHWAŁA Nr XXIX/166/17
RADY MIEJSKIEJ CIECHOCINKA
z dnia 13 stycznia 2017 r.**

**w sprawie rozpatrzenia skargi Pana Andrzeja S. na działalność Burmistrza
Ciechocinka**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2016 roku poz. 446, poz. 1579) oraz art. 223, art. 229 pkt 3, art. 231 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2016 r., poz. 23, poz. 868, poz. 996, poz.1579 oraz poz. 2138) Rada Miejska Ciechocinka, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego uchwała, co następuje:

§ 1. Uznać za nieuzasadnioną skargę Pana Andrzeja S., która została zgłoszona do Rady Miejskiej Ciechocinka w dniu 10 marca 2014 r.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miejskiej Ciechocinka.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY
RADY MIEJSKIEJ

Marcin Zajczkowski

UZASADNIENIE

Sprawa niedochodzenia przez Gminę Miejską Ciechocinek kary umownej w wysokości 500.000 zł od inwestora Pana Andrzeja Waldowskiego tytułem niewywiązania się z warunków przetargu z dnia 2 września 2003r. była już przedmiotem skargi Pana Andrzeja Skotarka, która została złożona w dniu 14 października 2008r. Rada Miejska Ciechocinka uchwałą nr XXII/250/09 uznała wtedy skargę w tym zakresie za nieuzasadnioną (§1 ust.1 uchwały). Załącznikiem do ww. uchwały jest protokół Komisji Rewizyjnej z dnia 5 marca 2009r. zawierający szczegółowe uzasadnienie rozstrzygnięcia.

Pan Andrzej Skotarek skargę w tej samej sprawie ponownie złożył w dniu 10 marca 2014r. podczas dyżuru radnej Pani Klary Drobniowskiej i doprecyzował w czasie spotkania w dniu 31 marca 2014r. z ówczesną przewodniczącą Rady Miejskiej Aldoną Nocną. Pan Andrzej Skotarek domagał się ponownego rozpatrzenia skargi z dnia 14 października 2008r. w związku z nowymi okolicznościami, jakimi jest uznanie prawomocnym wyrokiem winy naczelnika Wydziału Architektury i Budownictwa w Starostwie Powiatowym w Aleksandrowie Kujawskim.

Pismem z dnia 16 czerwca 2014r. Pan Andrzej Skotarek został poinformowany o braku możliwości załatwienia sprawy w związku z toczącym się postępowaniem sądowym przed Naczelnym Sądem Administracyjnym ze skargi kasacyjnej Pana Andrzeja Waldowskiego. Sprawa dotyczyła stwierdzenia nieważności decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego i udzielenia Panu Andrzejowi Waldowskiemu pozwolenia na budowę pawilonu usługowo-handlowego z wewnętrznymi instalacjami oraz zalicznikowym przyłączem wodociągowo-kanalizacyjnym w Ciechocinku przy ul. Tężniowej – Wołuszewskiej. Wyrok NSA w tej sprawie został wydany w dniu 17 października 2014r., a uzasadnienie wyroku zostało wpłynęło do Urzędu Miejskiego w Ciechocinku w

dniu 28.11.2014r. z kancelarii radców prawnych Kutnik, Kalinowski i Partnerzy reprezentującej Pana Andrzeja Waldowskiego. Z treści wyroku NSA wynika, że brak jest podstaw do stwierdzenia nieważności decyzji Starosty Aleksandrowskiego z dnia 5 lipca 2005r. zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej Andrzejowi Waldowskiemu pozwolenia na budowę pawilonu usługowo-handlowego wraz z innymi urządzeniami na działce nr 228/5.

W uzasadnieniu wyroku Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził m.in.:

„Ustalenie, czy w konkretnym wypadku nastąpiło "rażące naruszenie prawa", wymaga zawsze wnikliwego rozważenia sprawy. Naruszony przepis prawa nie może pozostawiać jakichkolwiek wątpliwości prawnych, a jego treść musi być jasna i nie może wywoływać sporów doktrynalno-orzecznich. Niewątpliwie posłużenie się przez prawodawcę lokalnego w tekście ustaleń planistycznych terminem "pawilon w zieleni w charakterze architektury ogrodowej", przy braku bliższego zdefiniowania zarówno pojęcia "pawilonu", czy "charakteru architektury ogrodowej" rodzi sytuacje, w których subiektywnie można przyporządkowywać oznaczoną zabudowę do desygnatów tych terminów. Przyznać trzeba także skarżącemu kasacyjnie, że w postępowaniu o wydanie pozwolenia na budowę projekt nie był z tego względu kwestionowany, chociażby poprzez współdziałający organ właściwy do spraw ochrony zabytków. Niesporne jest wyłącznie to, że zaprojektowany budynek, nie jest budynkiem parterowym, co zasadnie wyłuszczył sąd I instancji. Takiej sprzeczności z prawem nie zakwestionowały orzekające w sprawie organy nadzoru budowlanego. Jednocześnie w judykaturze wskazuje się, że stosowanie sankcji nieważności jest ograniczone do kardynalnych naruszeń prawa. Do takiego rodzaju naruszeń prawa zalicza się naruszenie przepisów prawa, które wyłączają dopuszczalność działania lub treść danego działania organu administracji publicznej. Do naruszenia przepisu prawa, jako rażącego należy zaliczyć zatem naruszenie przepisu prawa, które wyłącza dopuszczalność podjęcia działania określonej treści. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 lutego 2013 r., II OSK 2052/11, LEX nr 1358496. Podzielić

należy w związku z tym pogląd prezentowany w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 lutego 2013 r., II OSK 1859/11, LEX nr 1358429, wedle którego zarzut rażącego naruszenia prawa musi wynikać z przesłanek niebudzących wątpliwości. Tam natomiast, gdzie zastosowanie przepisu prawa wymaga jego interpretacji i subsumcji do konkretnego stanu faktycznego, nie może być mowy o rażącym naruszeniu prawa. Aprobując ten kierunek orzecznictwa, gdy chodzi o ustalenie desygnatów pojęcia "rażące naruszenie prawa" Naczelny Sąd Administracyjny dochodzi do przekonania, że brak jest podstaw do tego, aby decyzji Starosty Aleksandrowskiego z [...] lipca 2005 r. udzielającej pozwolenia na budowę i zatwierdzającej projekt budowlany postawić zarzut naruszenia prawa w stopniu rażącym tylko z tego powodu, że projekt przewidywał budynek dwukondygnacyjny, nie zaś parterowy. Zasadnie skarżący kasacyjnie wskazuje, że w MPZP posłużono się określeniem "dopuszcza się realizację zabudowy usługowej w formie parterowego pawilonu", zaś w odniesieniu do wysokości zabudowy posłużono się określeniem – ustala się nieprzekraczalną wysokość – a zestawienie tych określeń sugerować może bardziej kategoryczne określenie warunkujące sposób wykładni przepisów § 16 ust. 1 i 2 MPZP. Zdaniem orzekającego w sprawie Naczelnego Sądu Administracyjnego zachowanie w projekcie budowlanym dopuszczalnej wysokości budynku, zgodność jego funkcji z przeznaczeniem w MPZP, skutkują tym, że nawet brak zachowania parterowego charakteru zabudowy, nie prowadzi do wniosku, że decyzja Starosty Aleksandrowskiego o udzieleniu pozwolenia na budowę dotknięta jest rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. Podobne stanowisko, w aspekcie zwiększenia liczby kondygnacji wbrew ustaleniom decyzji o warunkach zabudowy, zajął Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 7 lipca 2010 r., II OSK 1029/09, LEX nr 597101." Z treści uzasadnienia wyroku NSA z dnia 17 października 2014r. wynika również, że Sąd Okręgowy we Włocławku umorzył postępowanie karne przeciwko naczelnikowi Wydziału Budownictwa i Inwestycji Starostwa Powiatowego w Aleksandrowie Kujawskim. Sąd uznał, że wprowadzie naczelnik popełnił występki z art. 231 § 1 Kodeksu karnego, ale czyn nie stanowi przestępstwa, ponieważ jego

społeczna szkodliwość jest znikoma, co wynika z art. 1 § 2 Kodeksu karnego.

Skomplikowany stan faktyczny i prawny a także konieczność zapoznania się przez radnych rozpatrujących zarzuty skargi z licznymi dokumentami o specjalistycznym charakterze spowodowały opóźnienie w rozpatrzeniu skargi.

Komisja Rewizyjna zajmująca się skargą odbyła spotkania w dniu 5 września 2016r. z udziałem skarżącego oraz w dniach 14 grudnia 2016r. oraz 9 stycznia 2017r.

Zdaniem Komisji Rewizyjnej brak jest podstaw do zmiany stanowiska wyrażonego przez Radę Miejską uchwałą nr XXII/250/09 z dnia 14 października 2008r. Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 17 października 2014r. (sygn. akt: II OSK 2939/13) uznał bowiem, że brak jest podstaw do stwierdzenia nieważności decyzji Starosty Aleksandrowskiego z dnia 5 lipca 2005r. zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej Andrzejowi Waldowskiemu pozwolenia na budowę pawilonu usługowo-handlowego wraz z innymi urządzeniami na działce nr 228/5. Sąd Okręgowy we Włocławku uznał, że naczelnik Wydziału Budownictwa i Architektury nie popełnił przestępstwa udzielając ww. pozwolenia na budowę. W takiej sytuacji Burmistrz Ciechocinka prawidłowo postąpił nie występując do Pana Andrzeja Waldowskiego o uiszczenie kwoty 500 000 zł tytułem niewywiązania się z warunków przetargu z dnia 2 września 2003r. Burmistrz Ciechocinka nie posiada wynikających z przepisów prawa uprawnień do orzekania w sprawach zgodności realizowanych inwestycji z przepisami prawa, w tym również z przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a także w sprawach karnych. W tym zakresie jest związany orzeczeniami wydanych przez organy powołane do rozstrzygania tych spraw, tj. Naczelny Sąd Administracyjny oraz Sąd Okręgowy we Włocławku.

Na marginesie powyższych rozważań należy dodatkowo stwierdzić, że upłynął już 10-letni termin przedawnienia roszczenia o zapłatę ww. kwoty.

Przewodniczący Komisji Rewizyjnej
Stanisław Ojciec